

Határozatok Tára

JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2014. május 22.¹

C-127/13. P. sz. ügy

**Guido Strack
kontra**

Európai Bizottság

„Fellebbezés — 1049/2001/EK rendelet — Az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés —
A személyes adatok védelme — Jelentős terjedelmű kérelem”

Tartalomjegyzék

I – Bevezetés	2
II – Jogi háttér	3
III – A tényállás és a Törvényszék előtti eljárás	4
IV – Kérelmek	5
V – Jogi értékelés	6
A – A csatlakozó fellebbezés első jogalapjáról – hallgatóság elutasítás fennállása	6
1. A hallgatóság elutasításáról	6
2. Megoldási javaslat a jövőre nézve	9
3. A Törvényszék indokolásáról	10
4. A csatlakozó fellebbezés első jogalapjára vonatkozó következtetés	10
B – A csatlakozó fellebbezés második jogalapjáról – a nyilvántartási kivonat létének hiánya	10
1. Egy nem létező dokumentum „létezéséről”	11
2. A dokumentum összeállítására vonatkozó kötelezettségről	11

¹ — Eredeti nyelv: német.

3. G. Strack kereseti kérelmének terjedelméről.....	12
C – A fellebbezés első jogalapjáról – a törvényes bíróhoz való jog sérelméről	13
D – A második jogalapról – különböző eljárási szabálysértések.....	14
1. Az első és az ötödik részkifogásról – gyorsított eljárás és az eljárás időtartama	15
2. A második részkifogásról – a meghallgatáshoz való jog	15
3. A harmadik részkifogásról – valamennyi dokumentum felülvizsgálata	18
4. A negyedik részkifogásról – a Bizottság határozatainak teljessége.....	18
E – Az ötödik jogalapról – az adatvédelmi kivétel alkalmazása	20
1. A bizottsági határozat indokolásáról	20
2. A dokumentumok egyedi vizsgálatáról	21
3. A kitakarások jogszerűségéről	21
a) A mérlegelésről	21
b) Az érintettekkel való egyeztetés szükségességéről	22
c) Az érintetteknek a továbbításhoz való hozzájárulásáról	23
d) A megerősítő kérelemre vonatkozó határozatokat aláíró tisztviselőkről	23
e) A T-110/04. sz. ügy dokumentumaiban szereplő tisztviselői nevekről	23
f) A nevek kódolásáról	23
4. Az ötödik jogalapra vonatkozó közbenső következtetés	24
F – A hatodik jogalapról – a dömpingellenes eljárások bizalmas kezelése.....	24
G – A hetedik jogalapról – kártérítés G. Strack hozzáférés iránti kérelmének kezelése miatt	25
VI – A költségekről	26
VII – Véggkövetkeztetések	26

I – Bevezetés

1. Több mint húsz éve létezik az uniós jogban a dokumentumokhoz való általános hozzáférési jog; több mint tíz éve alkalmazzák az 1049/2001 rendeletet.² Ennek ellenére meglepően sok, a gyakorlatban fontos kérdés még mindig megoldatlan.

2 – Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 145., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.).

2. A jelen ügyben a Bizottság az előírt határidőket vitatja, miközben a kérelmező ezek figyelmen kívül hagyását, valamint a bírósági jogvédelem érvényesítésének a túlzottan hosszú tartamát kifogásolja. Egyébként mindkét fellebbezés többek között azokat a kérdéseket érinti, hogy a rendelet bizonyos körülmények között kötelezi-e a Bizottságot arra, hogy kiadás céljából dokumentumot állítson össze, hogy a Törvényszék előtt folyamatban lévő eljárás egy másik tanács és egy másik előadó elé utalható-e, mennyiben kell a Bizottságnak bizonyítania, hogy bizonyos kért iratok nem léteznek, és hogyan kell alkalmazni a személyes adatok védelmére vonatkozó kivételt.

II – Jogi háttér

3. Az Európai Unió Alapjogi Chartájának 42. cikke, az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése és az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (1) bekezdése előírja az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférés jogát.

4. Az 1049/2001 rendelet 2. cikkének (3) bekezdése a hatályra vonatkozó szabályt tartalmaz:

„Ez a rendelet az intézmény birtokában lévő dokumentumokra vonatkozik, amely dokumentumokat az intézmény állított ki, vagy azok [helyesen: amelyek] hozzá érkeztek, és amelyek az Európai Unió tevékenységi területeire vonatkoznak.”

5. A dokumentum fogalmát az 1049/2001 rendelet 3. cikkének a) pontja a következőképpen határozza meg:

„az adathordozótól (papír, elektronikus forma vagy hang-, kép- vagy audiovizuális felvétel) függetlenül, az intézmény feladatkörébe tartozó politikára, tevékenységre és döntéshozatalra vonatkozó üggyel kapcsolatos adattartalom”.

6. A jelen ügyben a felek különösen az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő adatvédelmi kivételről vitáznak:

„Az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel kedvezőtlenül befolyásolná a következők védelmét [helyesen: Az intézmény megtagadja a dokumentumhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a következők védelmét]:

a) [...]

b) a személyiség és a magánszemély becsületének védelme, különösen a személyi adatok védelmére vonatkozó közösségi jogyagnak megfelelően [helyesen: a magánélet és a személyiség integritásának védelme, különösen a személyes adatok védelmére vonatkozó közösségi jogyagnak megfelelően].”

7. Emellett az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése biztosítja a kereskedelmi érdekek védelmét, kivéve ha a dokumentum hozzáférhetővé tételéhez nyomós közérdek fűződik.

8. Ezenkívül az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése rendelkezik a jelentős terjedelmű kérelmek feldolgozásáról:

„Ha a kérelem jelentős terjedelmű vagy nagyszámú [helyesen: igen nagy számú] dokumentumra vonatkozik, az érintett intézmény nem hivatalos úton tárgyalhat a kérelmezővel a méltányos megoldás érdekében.”

9. Az 1049/2001 rendelet 7. és 8. cikke a hozzáférés iránti kérelmek feldolgozására vonatkozó eljárást, és különösen a határidőket szabályozza. A 7. cikk az első kérelmek feldolgozására vonatkozik:

„(1) A dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. A kérelmezőnek átvételi elismervényt kell küldeni. Az intézmény a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet, továbbá tájékoztatja a kérelmezőt arról a jogáról, hogy e cikk (2) bekezdésének megfelelően megerősítő kérelmet nyújthat be.

(2) Teljes vagy részleges elutasítás esetén a kérelmező az intézmény válaszána átvételétől számított 15 munkanapon belül megerősítő kérelmet nyújthat be, amelyben az intézményt álláspontja felülvizsgálatára kéri.

(3) Kivételes esetekben, például amikor a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagyszámú dokumentumra vonatkozik, az (1) bekezdésben előírt határidő 15 munkanappal meghosszabbítható, feltéve, hogy a kérelmezőt erről előzetesen értesítették, mely értesítés részletes indoklást tartalmaz.

(4) Amennyiben az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, a kérelmező megerősítő kérelem benyújtására jogosult.”

10. Az 1049/2001 rendelet 8. cikke a megerősítő kérelmek feldolgozására vonatkozik.

„(1) A megerősítő kérelmet haladéktalanul el kell bírálni. Az intézmény az ilyen kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül vagy megadja a hozzáférést a kért dokumentumhoz, és a 10. cikknek megfelelően ezen időtartamon belül biztosítja a hozzáférést, vagy írásbeli, indoklással ellátott válaszban teljesen vagy részlegesen elutasítja a kérelmet. Teljes vagy részleges elutasítás esetében az intézmény tájékoztatja a kérelmezőt a rendelkezésre álló jogorvoslatokról, nevezetesen arról, hogy bírósági eljárást indíthat az intézménnyel szemben, illetve panasszal fordulhat az ombudsmanhoz az EK-Szerződés 230. cikkében, illetve 195. cikkében megállapított feltételek szerint.

(2) Kivételes esetekben, például amikor a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagyszámú dokumentumra vonatkozik, az (1) bekezdésben előírt határidő 15 munkanappal meghosszabbítható, feltéve hogy a kérelmezőt erről előzetesen értesítették, mely értesítés részletes indoklást tartalmaz.

(3) Elutasító válasznak minősül, ha az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, amely arra jogosítja a kérelmezőt, hogy bírósági eljárást indítson az intézménnyel szemben, illetve panasszal forduljon az ombudsmanhoz az EK-Szerződés vonatkozó rendelkezései alapján.”

III – A tényállás és a Törvényszék előtti eljárás

11. 2007. június 20-án G. Strack hozzáférést kért a Bizottságtól

- az összes olyan dokumentumhoz, amely a Bizottság által 2005. január 1-je óta elutasított, dokumentumokhoz való hozzáférés iránti megerősítő kérelmekre vonatkozik,
- egy kivonathoz a Bizottság által az 1049/2001 rendelet 11. cikke szerint létrehozott nyilvántartásból a 2005. január 1-je előtt hozott, megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatokra vonatkozóan, és

– a T-110/04. sz., Sequeira Wandschneider kontra Bizottság ügygel³ összefüggő valamennyi dokumentumhoz.

12. A Bizottság 2007. július 25-én az előző napon kelt határozatával arról tájékoztatta G. Strackot, hogy a kérelmét 2007. július 3-án iktatták. E tájékoztatást követően az OLAF fog dönteni az első részkérelemmel érintett dokumentumok egy részéről. Az e részkérelemmel érintett többi dokumentumot a Főtitkárság névtelenített formában megküldi részére, ezeket a dokumentumokat azonban nagy számuk miatt nem lehet az előírt határidőkön belül névteleníteni. A második részkérelmet a Bizottság nem tudja teljesíteni, mivel a 2005. január 1-je előtt hozott, megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatok nem szerepelnek a nyilvántartásban. A T-110/04. sz. ügygel összefüggő dokumentumokhoz való hozzáférést a Bizottság először megtagadta, majd G. Strack megerősítő kérelme alapján közölte, hogy ez e kérelemről való döntésre vonatkozó határidőt nem tudja betartani.

13. G. Strack 2007. október 12-én keresetet indított a Törvényszék előtt a megerősítő kérelmének hallgatólagos elutasítása miatt.

14. Ezt követően az OLAF 2007. október 23-án döntött a hivatalt érintő részkérelemről, a Bizottság pedig négy kifejezett határozatot hozott, mégpedig 2007. november 28-án (két határozat), 2008. február 15-én és 2008. április 9-én. E határozatokat követően nagyszámú dokumentumhoz hozzáférést biztosítottak, amelyeket mindazonáltal – személyes adatok vagy kereskedelmi érdekek védelmének biztosítása érdekében – részben kitakartak.

15. A 2008. július 23-i válaszával G. Strack kiterjesztette a keresetét e határozatokra is.

16. A Törvényszék a megtámadott ítélettel részben helyt adott G. Strack keresetének. G. Strack benyújtotta a jelen fellebbezést, a Bizottság pedig csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

IV – Kérelmek

17. G. Strack jelenleg azt kéri, hogy a Bíróság

- 1) helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszékének (negyedik tanács) a T-392/07. sz. ügyben 2013. január 15-én hozott ítéletét, amennyiben abban a felperes kérelmeinek nem vagy nem teljes mértékben adtak helyt;
- 2) határozzon a felperes által a T-392/07. sz. ügyben előterjesztett kérelmek szerint;
- 3) a csatlakozó fellebbezést teljes egészében utasítsa el; és
- 4) a Bizottságot kötelezze az összes eljárási költség viselésére; valamint
- 5) másodlagosan helyezze hatályon kívül az Európai Unió Törvényszéke elnökének határozatát, amellyel az a T-392/07. sz. ügyet a Törvényszék negyedik tanácsa elé utalta.

18. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság

- 1) a fellebbezést nyilvánvalóan elfogadhatatlanként és/vagy nyilvánvalóan megalapozatlanként teljes egészében utasítsa el;

3 — A Törvényszék ítélete, T-110/04, EU:T:2007:78.

- 2) helyezze hatályon kívül ezt az ítéletet, amennyiben az megsemmisíti a Bizottság 2007. július 24-i levelét, amellyel a felperest arról tájékoztatták, hogy nem létezik nyilvántartási kivonat a 2005. január 1-je előtt hozott, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatokról;
- 3) helyezze hatályon kívül a Törvényszék T-392/07. sz., Strack kontra Bizottság ügyben 2013. január 15-én hozott ítéletét, amennyiben az a megerősítő kérelmekre vonatkozó levelezéshez (Bizottság és OLAF) való hozzáférést megtagadó állítólagos hallgatóságos határozatok elleni keresetet elfogadhatónak nyilvánítja;
- 4) a fellebbezőt kötelezze a Törvényszék és a Bíróság előtti eljárás összes költségének viselésére.

V – Jogi értékelés

19. Először a Bizottság csatlakozó fellebbezésének első jogalapjával kell foglalkozni, mivel az az elsőfokú kereset egyes részeinek elfogadhatóságára vonatkozik. Ezt követően kerül sor egymás után a Bizottság második jogalapjának és G. Strack kilenc jogalapja közül ötnek a vizsgálatára.

20. G. Strack harmadik, negyedik, nyolcadik és kilencedik jogalapját mindazonáltal nem fogom részletesen tárgyalni, mivel ezeket nyilvánvalóan megalapozatlannak tartom.

A – A csatlakozó fellebbezés első jogalapjáról – hallgatóságos elutasítás fennállása

21. A Bizottság előadja, hogy a Bizottság és az OLAF megerősítő kérelemre vonatkozó határozataihoz való hozzáférés iránti kérelmet nem utasította el hallgatóságosan. Ennélfogva nem létezik megtámadható jogi aktus, és a kereset e tekintetben elfogadhatatlan. A Törvényszék ezt tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 45–53. pontjában, különösen az 51. és az 52. pontban. Ezenkívül az ítélet ezekben a pontokban ellentmondásos, következésképpen indokolási hibában szenved.

1. A hallgatóságos elutasításról

22. A hallgatóságos elutasítás koncepcióját, amely a keresetet lehetővé teszi, az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése rögzíti. Elutasító válasznak minősül, ha az intézmény nem válaszol az előírt határidőn belül, amely arra jogosítja a kérelmezőt, hogy bírósági eljárást indítson az intézménnyel szemben. A hallgatóságos elutasítás tehát a határidő lejártát feltételezi.

23. Azt kell vizsgálni, hogy lejárt-e határidő. Ez főszabály szerint az 1049/2001 rendelet 7. és 8. cikkéből következik. A 7. cikk (1) bekezdése szerint az intézmény a kérelem iktatásától számított 15 munkanapon belül dönt, és adott esetben hozzáférést biztosít. Ez a határidő a 7. cikk (3) bekezdése szerint kivételes esetekben, például amikor a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagyszámú dokumentumra vonatkozik, további 15 munkanappal meghosszabbítható. Amennyiben az intézmény nem válaszol e határidőkön belül, a kérelmező a 7. cikk (4) bekezdése szerint megerősítő kérelem benyújtására jogosult. E kérelem feldolgozására a 8. cikk (1) bekezdése szerint újból 15 munkanap áll rendelkezésre, amely a 8. cikk (2) bekezdése szerint szintén meghosszabbítható további 15 munkanappal.

24. Mindazonáltal a Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy jelentős terjedelmű kérelmek esetében jogosult eltérni az 1049/2001 rendelet által előírt határidőktől.

25. E tekintetben az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (3) bekezdésére támaszkodik, amely megengedi az érintett intézménynek, hogy nem hivatalos úton tárgyaljon a kérelmezővel a méltányos megoldás érdekében, ha a kérelem jelentős terjedelmű vagy igen nagy számú dokumentumra vonatkozik.

26. A Bizottság az 1049/2001 rendelet rendszerével érvel. Mivel már egyetlen dokumentumról való döntéshez is 15 munkanap áll rendelkezésre, a jelentős terjedelmű kérelmek feldolgozására hosszabb határidőt kell biztosítani az egyszeri, további 15 munkanappal történő meghosszabbításnál.

27. Mindazonáltal ez az érv csak azon részkérelmek tekintetében vehető figyelembe, amelyről a Bizottság Főtitkársága döntött, azon részkérelmek tekintetében azonban nem, amelyet az OLAF részére továbbított. Ahogy ugyanis G. Strack helytállóan kiemeli, az OLAF csak a keresetindítást követően, tehát jóval az összes előírt határidő lejártá után, 2007. október 23-án válaszolt először, és soha nem vette igénybe a határidők meghosszabbítását.

28. Egyébként a Bizottság a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 51. pontjában szereplő megfelelő utalása ellenére tévesen állapítja meg, hogy már a 7. cikk (3) bekezdése és a 8. cikk (2) bekezdése szerinti további 15 munkanappal történő meghosszabbítást kifejezetten az igen nagy számú dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmekre vonatkozóan írták elő. Ez különösen abból látszik, hogy a rendelet – ellentétben a Bizottság véleményével – nem csak olyan kérelmekre irányul, amelyeknek tárgyát egyes dokumentumok képezik. A rendelet rendszere tehát nem támasztja alá a Bizottság álláspontját.

29. G. Strack kérelme továbbá a Bizottság véleménye szerint „nyilvánvalóan aránytalanul nagy számú dokumentumra” irányul.

30. Az első benyomással ellentétben ez az érv nem arra irányul, hogy a kérelmet aránytalan jellege miatt teljes egészében elutasítsa, hanem csak arra, hogy az 1049/2001 rendelet által előírt feldolgozási határidők nem állnak arányban a kért dokumentumok számával. Ennélfogva a Bizottság a megfelelő ügyintézéshez fűződő érdek védelme céljából úgy véli, nem volt köteles ezeket a határidőket betartani. Ezenkívül azt az álláspontot képviseli, hogy ilyen jelentős terjedelmű kérelem esetében visszaélészerű a határidők betartásához ragaszkodni.

31. A Bizottság álláspontjával szemben azonban azt lehet felhozni, hogy – ahogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 47. és 52. pontjában helytállóan megállapítja – a megerősítő kérelem elbírálására előírt határidők lejártával megnyílik a keresetindítási határidő.

32. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 263. cikkben foglalt keresetindítási határidők közzérendi jellegűek, és azokra a felek vagy a bíróság rendelkezési joga nem terjed ki,⁴ mivel azokat a jogi helyzetek egyértelműségének és kiszámíthatóságának biztosítása érdekében vezették be.⁵ Ez különösen érvényes a kérelmeknek nemcsak a dokumentumokhoz való hozzáférés során, hanem a közzolgálati jog területén is előírt hallgatóságos elutasítására.⁶

33. Ebben az összefüggésben a Bíróság már megállapította, hogy a későbbi kifejezett határozat közlése nem akadályozhatja sem a hallgatóságos elutasításra vonatkozó fikciót, sem a keresetindítási határidő megnyílását.⁷ Ha valamely kérelmet hallgatóságosan már elutasítottak, a későbbi kifejezett határozat – a Bizottság álláspontjával ellentétben – nem nyit meg újabb keresetindítási határidőt.⁸

4 – Coen-ítélet, C-246/95, EU:C:1997:33, 21. pont, és Städter kontra EZB végzés, C-102/12 P, EU:C:2012:723, 13. pont.

5 – Moussis kontra Bizottság ítélet, 227/83, EU:C:1984:276, 12. pont, Coen-ítélet, C-246/95, EU:C:1997:33, 21. pont, és Transportes Evaristo Molina kontra Bizottság ítélet, C-36/09 P, EU:C:2010:670, 37. pont.

6 – Müllers kontra WSA ítélet, 79/70, EU:C:1971:79, 18. pont, és Politi kontra ETF ítélet, C-154/99 P, EU:C:2000:354, 22. pont.

7 – Müllers kontra WSA ítélet, 79/70, EU:C:1971:79, 17. pont.

8 – Müllers kontra WSA ítélet, 79/70, EU:C:1971:79, 19. és azt követő pontok, valamint konkrétan a dokumentumokhoz való hozzáférésekről a Törvényszék ClientEarth és társai kontra Bizottság végzése, T-278/11, EU:T:2012:593, 45. pont.

34. Következésképpen ha valamely kérelmező bízik a Bizottságban, azt kockáztatja, hogy a későbbi kifejezett határozattal szembeni keresetet elutasítják, mivel az csak egy ismétlődő rendelkezés ellen irányul.⁹ Még attól is tartania kell, hogy a Bizottság a hallgatóságos elutasítás elleni kereset megindítására vonatkozó határidő túllépésére hivatkozik,¹⁰ jóllehet korábban ismételten igénybe vette a feldolgozásra vonatkozó határidők további meghosszabbítását.¹¹

35. Még ha azonban a Bizottság le is mondana arról, hogy az elkésett keresetindításra hivatkozzon, vagy ha ezt a kifogást rosszhiszeműként (*venire contra factum proprium*) meg is tiltanák neki, a kereset akkor sem lenne szükségszerűen elfogadható. A bíróságok ugyanis a keresetindítási határidőt mint az eljárás lefolytatásának megkerülhetetlen feltételét hivatalból vizsgálhatják,¹² jóllehet a Törvényszék a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti eljárásokban ezt szemmel láthatóan nem teszi meg szisztematikusan.¹³

36. Emiatt nem visszaélészerű, ha valamely kérelmező nem fogadja el a feldolgozásra vonatkozó határidők meghosszabbítását. A körületekintő kérelmezőnek az uniós jog jelenlegi állása és a releváns ítélkezési gyakorlat szerint inkább ragaszkodnia kell a határidők betartásához, ha nem zárja ki eleve a későbbi keresetet.

37. Mindazonáltal igazat kell adni a Bizottságnak abban, hogy a jelentős terjedelmű kérelmek határidőben történő feldolgozása számottevő nehézségekkel járhat. Az intézmények más feladataira és a rendelkezésükre álló eszközökre tekintettel ténylegesen objektíve célszerűtlen lehet a személyzet más feladatoktól való elvonása a határidők betartása érdekében.

38. Ezt a problémát azonban a Bíróság nem kezelheti oly módon, hogy *visszamenőleges hatállyal* megengedi az intézménynek, hogy megakadályozza a hallgatóságos határozat létrejöttét és a keresetindítási határidő megnyílását. Az 1049/2001 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének szövegétől való ilyen eltérés összeegyeztethetetlen lenne a keresetindítási határidők céljával, amely – mint már említettem – a jogi helyzetek egyértelműségének és kiszámíthatóságának biztosítása.¹⁴

39. Az Internationaler Hilfsfond ítélet,¹⁵ amelyet csak G. Strack keresetindítását követően hoztak, és bizonyos rugalmasságra utal az 1049/2001 rendelet alkalmazása tekintetében, szintén nem vezet más eredményre.

40. Ezen ítélet szerint egy hozzáférés iránti kérelem tárgyában hozott jogerős határozat a rendelet különös szabályozási rendszerében nem eredményez jogbiztonságot. Éppen ellenkezőleg, a határozat egy új hozzáférés iránti kérelem révén bármikor megkérdőjelezhető.¹⁶ Ebből azonban nem következik amellettszólvó érv, hogy a kérelmezőt váratlanul, utólag megfosszák a kereset lehetőségétől, amely őt az 1049/2001 rendelet 8. cikke (3) bekezdésének egyértelmű szövege szerint megilleti.

41. Ennélfogva a megtámadott ítélet e pontja nem szenved jogalkalmazási hibában. Következésképpen a csatlakozó fellebbezés e jogalapját el kell utasítani.

9 — A Törvényszék ClientEarth és társai kontra Bizottság végzése, T-278/11, EU:T:2012:593, 41. pont.

10 — A Törvényszék ClientEarth és társai kontra Bizottság végzése, T-278/11, EU:T:2012:593, 26. pont.

11 — A Törvényszék ClientEarth és társai kontra Bizottság végzése, T-278/11, EU:T:2012:593, 8., 10–12. pont.

12 — Müllers kontra WSA ítélet, 79/70, EU:C:1971:79, 6. pont, Transportes Evaristo Molina kontra Bizottság ítélet, C-36/09 P, EU:C:2010:670, 33. pont, valamint Gbagbo és társai kontra Tanács ítélet, C-478/11 P–C-482/11 P, EU:C:2013:258, 53. pont. Lásd továbbá: a Törvényszék ClientEarth és társai kontra Bizottság végzése, T-278/11, EU:T:2012:593, 30. pont.

13 — Lásd például: Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe kontra Bizottság ítélet, T-545/11, EU:T:2013:523, 4., 6. és 12. pont az időbeliségre vonatkozóan.

14 — Moussis kontra Bizottság ítélet, 227/83, EU:C:1984:276, 12. pont, Coen-ítélet, C-246/95, EU:C:1997:33, 21. pont, és Transportes Evaristo Molina kontra Bizottság ítélet, C-36/09 P, EU:C:2010:670, 37. pont.

15 — Internationaler Hilfsfond kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40.

16 — Internationaler Hilfsfonds kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 57. és azt követő pontok.

2. Megoldási javaslat a jövőre nézve

42. Arra az esetre, ha a Bíróság egy lépéssel tovább szeretne menni, és a jogalkotó helyébe kíván lépni annak érdekében, hogy mégis lehetővé tegye az arányosság elvének figyelembevételét a feldolgozási határidők megállapítása során, ez legfeljebb a jövőre vonatkozó olyan iránymutatások formájában történhetne, amelyek megteremtik a jogi helyzetek egyértelműségét a Bizottság és az érintett kérelmezők számára.

43. E tekintetben egyet kell érteni a Bizottsággal abban, hogy az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése úgy értelmezhető, hogy az abban előírt méltányos megoldás kivételes esetekben magában foglalhatja a keresetindítási határidőknek a feldolgozási határidők meghosszabbítása miatti felfüggesztését. A keresetindítási határidő tehát ilyen esetekben mégis a felek rendelkezésétől függene.

44. Mindazonáltal az 1049/2001 rendelet 6. cikkének (3) bekezdése nem jogosíthatja fel az intézményeket arra, hogy egyoldalúan, korlátlanul eltérjenek a jogalkotó által előírt határidőktől. Ahogy az említett rendelkezésben szereplő, a kérelmezővel nem hivatalos úton való tárgyalásra utalás jelzi, a méltányos megoldást rendszerint közös megegyezéssel kell megtalálni.

45. A jelen ügyben sem a határidők tekintetében fennálló közös megegyezés, sem pedig az nem állapítható meg, hogy a Bizottság komoly erőfeszítéseket tett volna a közös megegyezésen alapuló megoldás érdekében. Kizárólag annak közlésére szorítkozott, hogy nem tudja betartani a határidőket.¹⁷ Az ilyen tájékoztatás már csak azért sem elégséges, mert az 1049/2001 rendelet szerinti pontos időkeretet más határidővel való helyettesítés nélkül figyelmen kívül hagyja.

46. Az intézménynek inkább az arányosság elvének és az 1049/2001 rendelet célkitűzéseinek a tiszteletben tartására kellene törekednie. Ha a 7. és 8. cikkben meghatározott időkeret a konkrét eset körülményeire tekintettel aránytalanoknak tűnik, megfelelő új időkeretet kell javasolnia a kérelmező részére.

47. Ezen túlmenően a kérelmezőnek joga van ahhoz, hogy az ilyen új időkeretet részletesen indokolják, mivel már az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (3) bekezdése és 8. cikkének (2) bekezdése szerinti határidő-hosszabbítások is indokolási kötelezettséggel járnak. Az intézménynek következképpen meg kell jelölnie a határidőre vonatkozó javaslat indokát.

48. Ezenkívül a jelen ügyben esetleg lehetőség adódott volna arra, hogy a kért dokumentumokat kisebb részküldemények formájában, mégpedig részben korábban küldjék meg a 2005/2006. évre, valamint a 2007. évre vonatkozó két nagy küldemény helyett, amelyeket csak 2008-ban küldtek meg.

49. Végül az intézménynek lehetőleg kötelező jelleggel úgy kell nyilatkoznia, hogy nem fog a keresetindítási határidőknek a feldolgozási határidőkből levezethető túllépésére hivatkozni, hanem inkább támogatni fogja a kérelmezőt a későbbi kereset során – legalábbis ebben a pontban – az uniós bíróságok előtt.

50. Amennyiben a kérelmező az ilyen méltányos javaslatot indokolatlanul elutasítja, elképzelhető lenne, hogy az előírt határidők lejártakor ne állapítsák meg a kérelem hallgatóságos elutasítását. A méltányosságra vonatkozó kritérium is jelzi azonban, hogy ebben az esetben az 1049/2001 rendeletben előírt egyértelmű határidőkkel járó jogbiztonságot teljes mértékben feladnák. Aligha lenne előre látható, hogy mikor állapítható meg a hallgatóságos elutasítás, és mikor nem.

17 — A 2007. július 24-i és a 2007. szeptember 7-i levél.

51. Erre tekintettel az ilyen eljárást célszerű lenne jelentős fenntartással kezelni. Inkább az uniós jogalkotó feladata lenne, hogy megfelelő új szabályozást hozzon. Csak mellékesen jegyzem meg ebben az összefüggésben, hogy az 1049/2001 rendeletben előírt határidők az 1367/2006/EK rendelet¹⁸ 3. cikke szerint a jelen ügyben nem érintett, az Aarhusi Egyezmény¹⁹ szerinti környezeti információkhoz való hozzáférésre is vonatkoznak. Az Egyezmény 4. cikkének (2) bekezdése azonban még rövidebb határidőket ír elő, mint amelyek jelenleg az 1049/2001 rendeletben kifejezetten szerepelnek, mégpedig egy, legfeljebb két hónapos határidőket a végső döntésre vonatkozóan.

3. A Törvényszék indoklásáról

52. Végezetül amennyiben a Bizottság a Törvényszék indoklását kifogásolja ebben a pontban, az érvei arra szorítkoznak, hogy vitatja a Törvényszék által hivatkozott ítélkezési gyakorlat relevanciáját. Nem minősülhet azonban indokolási hibának, hogy a Törvényszék bizonyos korábbi ítéleteket másképpen értelmez, mint a Bizottság.²⁰

4. A csatlakozó fellebbezés első jogalapjára vonatkozó következtetés

53. A csatlakozó fellebbezés első jogalapját tehát el kell utasítani. Következésképpen az elsőfokú kereset elfogadhatósága nem kétséges.

B – A csatlakozó fellebbezés második jogalapjáról – a nyilvántartási kivonat létének hiánya

54. A csatlakozó fellebbezés második jogalapja G. Strack azon kérelmére vonatkozik, hogy kivonatot kapjon a Bizottság által az 1049/2001 rendelet 11. cikke szerint létrehozott nyilvántartásból a 2005. január 1-je előtt hozott, megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatokra vonatkozóan.

55. Az 1049/2001 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerint a rendelet alapján a polgárokat megillető jogok megvalósulása érdekében minden intézmény nyilvános hozzáférést biztosít a dokumentumok nyilvántartásához. A dokumentumokra való hivatkozásokat haladéktalanul fel kell venni a nyilvántartásba. A nyilvántartás a (2) bekezdés szerint az egyes dokumentumokra nézve tartalmaz hivatkozási számot, a dokumentum tárgyát és/vagy a dokumentum tartalmának rövid leírását, valamint a dokumentum kézhezvételének, összeállításának vagy nyilvántartásba vételének időpontját.

56. A Bizottság azonban a 2007. július 24-i levélben arról tájékoztatta G. Strackot, hogy nem vették fel a nyilvántartásba azokat a határozatokat, amelyekkel hozzáférés iránti megerősítő kérelmeket utasítottak el.

57. A Törvényszék a megtámadott ítélet 102. pontjában ezzel kapcsolatban megállapította, hogy a Bizottság önkényesen és nem előre látható módon járt el, amikor elmulasztotta felvenni a nyilvántartásba a 2005. január 1-je előtt hozott összes olyan határozatot, amellyel teljesen vagy részben megerősítő kérelmeket utasítottak el. Következésképpen azon érvével, hogy az érintett nyilvántartási kivonat nem létezik, a Bizottság megsértette a felperesnek az 1049/2001 rendelet 2. cikkében előírt, a nyilvántartáshoz való hozzáférési jogát. Ennélfogva a Törvényszék a nyilvántartási kivonathoz való hozzáférést megtagadó, 2007. július 24-i kifejezett határozatot megsemmisítette.

18 – A környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló Aarhusi Egyezmény rendelkezéseinek a közösségi intézményekre és szervekre való alkalmazásáról szóló, 2006. szeptember 6-i európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL L 264., 13. o.).

19 – A környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló egyezmény (HL 2005. L 124., 4. o.; kihirdette: 2001. évi LXXXI sz. törvény).

20 – Lásd: Wunenberger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 80. pont, valamint a Gogos kontra Bizottság ítélet, C-583/08 P, EU:C:2010:287, 35. pont.

58. A Bizottság konkrétan azt kifogásolja, hogy a Törvényszék egy ténylegesen nem létező dokumentum létezését állapította meg (erről az 1. pont), tévesen vezette le a rendeletből a dokumentumok összeállítására és kiadására vonatkozó kötelezettséget (erről a 2. pont), végül pedig *ultra petita* határozott (erre vonatkozóan lásd a 3. pontot).

1. Egy nem létező dokumentum „létezéséről”

59. A Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 77. pontjában azt állapította meg, hogy a kért nyilvántartási kivonat létezik, és a Bizottság birtokában van. Ez az érv azonban – amely nyilvánvalóan a tények elferdítésére vonatkozó közvetett kifogás – a megtámadott ítélet téves értelmezésén alapul.

60. A Törvényszék ugyanis csak azt a védekezési eszközt cáfolja, hogy a nyilvántartási kivonat, *ha létezne*, nem minősül dokumentumnak, és így G. Strack kérelme ebben a pontban nem tartozna az 1049/2001 rendelet hatálya alá. *Azt, hogy* a kivonat ténylegesen létezik, a Törvényszék sem ebben a pontban, sem a megtámadott ítélet más pontjában nem állapítja meg.

61. Ennélfogva az első részkifogás nem helytálló.

2. A dokumentum összeállítására vonatkozó kötelezettségről

62. A Bizottság azt kifogásolja továbbá, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 99. pontjában megállapította, hogy sérti az 1049/2001 rendelet alapjául szolgáló átláthatóság követelményét, ha az intézmények dokumentumok létének hiányára hivatkoznak annak érdekében, hogy kivonják magukat e rendelet alkalmazása alól. A dokumentumokhoz való hozzáférési jog hatékony gyakorlása feltételezi, hogy az érintett intézmények a tevékenységüket – amennyire lehetséges – önkényességtől mentesen és előre látható módon dokumentálják, és ezt a dokumentációt megőrzik.

63. Ezt a dokumentálásra vonatkozó kötelezettséget a Törvényszék a megtámadott ítélet 100. és 101. pontjában az 1049/2001 rendelet 11. cikkéből levezethető, a megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatok nyilvántartásba vételére vonatkozó kötelezettséggel azonosítja. A Törvényszék erre alapozza a fent említett, a megtámadott ítélet 102. pontjában szereplő megállapítást.

64. A Bizottság ezzel szemben azt hozza fel, hogy az 1049/2001 rendelet nem tartalmaz dokumentumok összeállítására vonatkozó kötelezettséget.

65. Ez az álláspont azon a helytálló megfontoláson alapul, hogy az 1049/2001 rendelet 2. cikknek (3) bekezdése szerint a dokumentumokhoz való hozzáférési jog az intézmény birtokában lévő összes olyan dokumentumra vonatkozik, amelyeket az intézmény (már) kiállított, vagy amelyek hozzá érkeztek. E tekintetben dokumentumnak minősül a (3) bekezdés a) pontja szerint az adattartalom az adathordozótól függetlenül. A nem létező nyilvántartási tartalom azonban nem adattartalom, és azt kiadni sem lehet.

66. Igaz, hogy a Törvényszék joggal állapítja meg, hogy az 1049/2001 rendelet 11. cikke arra kötelezi az intézményeket, hogy hozzák létre a nyilvántartást, és vegyék nyilvántartásba a dokumentumokat. A Bizottság pedig nem kérdőjelezi meg, hogy a dokumentumok nyilvántartásba vételére vonatkozó kötelezettség a megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatokra is vonatkozik.

67. Mindazonáltal az 1049/2001 rendelet a 11. cikkből eredő kötelezettséget nem kapcsolja össze közvetlenül a 2. cikk (1) bekezdése szerinti, dokumentumokhoz való hozzáférési joggal. Ennélfogva nem lehetséges a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelemmel a nyilvántartásba vételi kötelezettség teljesítését elérni. Ehhez inkább az EUMSZ 265. cikk szerinti, intézményi mulasztás megállapítása iránti keresettel kapcsolatos eljárást kell alkalmazni.

68. Meg kell tehát állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 99–102. pontjában tévesen állapította meg, hogy a dokumentumokhoz való hozzáférési jog arra kötelezi a Bizottságot, hogy a megfelelő hozzáférés iránti kérelem esetén egészítse ki a nyilvános nyilvántartást a kért nyilvántartási kivonat kiadása érdekében.

69. A Törvényszék döntését azonban egy másik indokolás alapján helyben kell hagyni. Mivel a Bizottság saját mulasztásai miatt nem volt képes a kért kivonatot az 1049/2001 rendelet 11. cikke szerinti nyilvános nyilvántartásból kiadni, legalább azt meg kellett volna vizsgálnia, hogy a kért információkat egy vagy több más dokumentum formájában a felperes rendelkezésére tudja-e bocsátani. E tekintetben például belső nyilvántartásokból származó kivonatokra vagy olyan anyagokra kellett volna gondolni, amelyeket a rendelet alkalmazásáról szóló éves jelentések összeállításához használtak. Ilyen vizsgálatra azonban a 2007. július 24-i levél szerint nem került sor. Következésképpen az ebben a levélben szereplő határozatot a megfelelő részkérelem hiányos feldolgozása miatt hatályon kívül kellett helyezni.

70. A Bizottság e részkifogása tehát szintén nem lehet eredményes.

3. G. Strack kereseti kérelmének terjedelméről

71. Végül a Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy a Törvényszék két pontban *ultra petita* határozott.

72. Egyrészt úgy véli, hogy a Törvényszék a 101. pontban megállapította, hogy a Bizottságnak az első kérelmekre vonatkozó határozatokat kötelezően fel kell tüntetnie a nyilvántartásban. Ebben a pontban azonban nem a Törvényszék döntéséről van szó, amely túlmenhetne G. Strack kérelmein, hanem csak a Törvényszék indokolásának egy eleméről. Ez az indokolás nincs a kérelmek terjedelméhez kötve.

73. A Törvényszéknek a megtámadott ítélet 102. pontjában foglalt megállapítása ezzel szemben – G. Strack kérelmével összhangban – annak megállapítására szorítkozik, hogy a megerősítő kérelmek tárgyában hozott összes elutasító határozatra vonatkozó nyilvántartás kivonatához való hozzáférés megtagadását meg kell semmisíteni.

74. E tekintetben a Bizottság kifejti, hogy G. Strack azt kérte, hogy semmisítsék meg a nyilvántartási kivonathoz való hozzáférés hallgatólagos elutasítását, a Törvényszék azonban ezen túlmenően egy kifejezett elutasítást semmisített meg.

75. Ezzel szemben azonban formális síkon azt lehet felhozni, hogy G. Strack azt kérte, hogy a ténylegesen vagy az 1049/2001 rendelet 8. cikkének (3) bekezdése szerinti, elutasításra vonatkozó törvényes fikció alapján hozott bizottsági határozatokat semmisítsék meg. Ez magában foglalja a Törvényszék által megsemmisített, 2007. július 25-én közölt kifejezett határozatot.

76. A jelen ügyben nyitva maradhat az a kérdés, hogy ez a határozat ténylegesen a Törvényszék ítéletének alkalmas tárgyát képezte-e, vagy a Törvényszéknek ehelyett egy későbbi hallgatólagos második határozattal kellett volna foglalkoznia. A Bizottság ugyanis e tekintetben nem emel kifogást.

77. Arra az esetre, ha a Bíróság ezzel a kérdéssel hivatalból foglalkozni kíván, meg kell jegyezni, hogy G. Strack már 2007. július 23-án előterjesztett egy első megerősítő kérelmet, miután a június 20-i első kérelme óta több mint 20 munkanap eltelt. A 2007. július 24-én kelt tájékoztatást a Bizottság ezzel szemben csak július 25-én, tehát két nappal az ezen első megerősítő kérelem után küldte el. Jóllehet a Bizottság ebben a tájékoztatásban határidő-hosszabbítást vett igénybe az első kérelem megválaszolásához, azonban nem jelezte, hogy erre a határidő-hosszabbításra a nyilvántartási kivonat tekintetében is szüksége van. Egyúttal ugyanis azt közölte, hogy a nyilvántartás a kért adatokat nem tartalmazza. Ennélfogva a Törvényszék nem ferdíti el ezt a tájékoztatást, ha azt úgy értelmezi, hogy a

Bizottság abban a kért nyilvántartási kivonatot illetően álláspontját egy megerősítő kérelemre vonatkozó határozattal véglegesen rögzítette.²¹

78. Következésképpen ezt a részkifogást is el kell utasítani.

C – A fellebbezés első jogalapjáról – a törvényes bíróhoz való jog sérelméről

79. Az első jogalappal G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék elnöke 2011. október 13-án az ügyet az előadó közlegő távozása miatt a gyors ügyintézés és a gondos igazságszolgáltatás érdekében egy másik tanács elé utalta.

80. Ez a második tanács elé utalás sérti a törvényes bíróhoz való jogot, az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésében és az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdésében foglalt, tisztességes eljáráshoz való jogot, valamint az alapokmány 50. cikkének (2) bekezdését és a Törvényszék eljárási szabályzatának 12. és 13. cikkét, az ügyek tanácsok részére való kiosztásáról és a bírók tanácsokba való beosztásáról hozott határozatokkal összefüggésben.

81. A bíróságok összetételére vonatkozó biztosítékok létezése a tisztességes eljáráshoz való jog alappilléret jelenti, amelynek betartását az uniós bíróságok kötelesek ellenőrizni, amennyiben e jog megsértésére hivatkoznak.²² Az Európai Unió Alapjogi Chartája 47. cikkének második bekezdése és az EJEE 6. cikkének az előbb említett rendelkezés értelmezése során figyelembe veendő²³, messzemenően azonos (1) bekezdése szerint ugyanis mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által (megelőzően)²⁴ létrehozott bíróság tárgyalja.

82. A törvény fogalma e tekintetben különösen a bíróságok létrehozására és hatáskörére vonatkozó törvényi előírásokat foglalja magában. Ennélfogva, ha egy bíróság nem rendelkezik hatáskörrel arra, hogy e rendelkezések szerint valamely ügyet tárgyaljon, az nem törvényen alapuló bíróság.²⁵ Egyébként az EJEB állandó ítélkezési gyakorlatában hangsúlyozza, hogy az igazságszolgáltatás szervezete nem engedhető át az igazságügyi hatóságok mérlegelésének, jöllehet a releváns jogszabályok értelmezése során bizonyos mérlegelési mozgástér megengedhető a bíróságok számára.²⁶ Messzemenőbb követelmények azonban, például olyan szabályozás, amely a hatáskörrel rendelkező bírót absztrakt kritériumok alapján előre meghatározza,²⁷ a Charta 47. cikkének második bekezdése és az EJEE 6. cikkének (1) bekezdése szerinti tisztességes eljáráshoz való jog keretében eddig nem érvényesültek.

83. Következésképpen e jogalap elbírálása során elsősorban annak van jelentősége, hogy a Törvényszék elnökének 2011. október 13-i határozata megfelelt-e az eljárásoknak a Törvényszék tanácsai részére való kiosztására vonatkozó rendelkezéseknek.²⁸

21 — Lásd: Internationaler Hilfsfond kontra Bizottság ítélet, C-362/08 P, EU:C:2010:40, 60. pont.

22 — Chronopost kontra UFX és társai ítélet, C-341/06 P és C-342/06 P, EU:C:2008:375, 46. pont, és Gorostiaga Atxalandabaso kontra Parlament ítélet, C-308/07 P, EU:C:2009:103, 42. pont.

23 — Az Alapjogi Charta 52. cikkének (3) bekezdése, valamint az Åkerberg Fransson ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 44. pont, és az Arango Jaramillo és társai kontra EIB felülvizsgálat, C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 42. és 43. pont.

24 — Csak a Charta 47. cikkének második bekezdésében szerepel.

25 — Lásd az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésére vonatkozóan az EJEB, 2007. július 12-i Jorgic kontra Németország ítélet, 74613/01. sz. kereset, 64. és 65. pont.

26 — EJEB, a 2000. június 22-i Coëme és társai kontra Belgium ítélet, 32492/96., 32547/96., 32548/96, 33209/96 és 33210/96. sz. kereset, Reports of Judgements and Decisions 2000-VII., 1. o., 98. pont, a 2010. október 5-i DMD Group kontra Szlovákia ítélet, 19334/03. sz. kereset, 60. pont és a 2013. január 9-i Oleksandr Volkov kontra Ukrajna ítélet, 21722/11. sz. kereset, Reports of Judgements and Decisions 2013., 150. pont.

27 — Lásd: a német alaptörvény 101. cikke szerinti mérce a német Bundesverfassungsgericht 1997. április 8-i határozata szerint (1 PBvU 1/95, BVerfGE 95., 322., 327. és azt követő oldalak) és a European Commission for Democracy through Law (Venice Commission) 2010. március 16-i ajánlása, Report on the Independence of the Judicial System, Part I: The Independence of Judges (CDL-AD[2010]004, 75. sz.).

28 — Lásd ebben az értelemben: Marcuccio kontra Bizottság végzés, C-528/08 P, EU:C:2009:761., 58. pont.

84. Az alapokmány 50. cikkének (2) bekezdése szerint a tanácsok összetételére és az ügyeknek a tanácsokra történő kiosztására irányadó szabályokat a Törvényszék eljárási szabályzata tartalmazza. Az eljárási szabályzat 13. cikkének 1. §-a szerint közvetlenül a keresetlevél benyújtását követően a Törvényszék elnöke kiosztja az ügyet valamelyik tanácsnak. Az eljárási szabályzat 12. cikke előírja, hogy a Törvényszék meghatározza azokat az ismérveket, amelyek alapján az ügyeket a tanácsok között elosztják.

85. Amennyire megállapítható, G. Strack keresetét eredetileg az akkor hatályban lévő ismérveknek megfelelően²⁹ az ügyeknek a Hivatal nyilvántartásában való iktatásának sorrendje alapján osztották ki a tanács részére.

86. Jóllehet az ügy kifogásolt újbóli kiosztása során az ismérveket egy újabb közlemény tartalmazta³⁰, annak tartalma változatlan maradt.

87. G. Strack helytállóan adja elő, hogy e rendelkezések egyike sem írja elő kifejezetten a már kiosztott ügyeknek a Törvényszék elnöke általi újbóli kiosztását.

88. Mindazonáltal a kiosztásra vonatkozó ismérvekben rögzítik, hogy a Törvényszék elnöke – különösen a munkateher kiegyensúlyozott elosztásának biztosítása érdekében – eltérhet az előírt elosztási módtól. Igaz, hogy az iktatás sorrendje szerinti kiosztás ismérveivel való összefüggés amellett szól, hogy ez az eltérési jog az ügyek eredeti kiosztására vonatkozik. A szöveg azonban nem zárja ki az ügy későbbi újbóli kiosztása során történő alkalmazást.

89. Bírói kinevezések megújítását és a tanácsok összetételének változását követően az ilyen újbóli kiosztás akár kötelezően szükséges lehet.³¹

90. Az újbóli kiosztást azonban a munkateher kiegyensúlyozott elosztásával kapcsolatos célkitűzés is indokolhatja. Ez nemcsak szervezési jellegű, hanem különösen arra irányul, hogy az ügyeket – szintén a Charta 47. cikkének második bekezdésével és az EJEE 6. cikkének (1) bekezdésével összhangban – megfelelő határidőn belül elintézzék.

91. A jelen ügy szemlélteti, hogy szükséges lehet valamely ügyet ebből az okból később újból kiosztani. A 2011. évben a kereset már négy éve függőben volt, és az előadó közlegő távozása miatt további késedelemről lehetett tartani. Ezzel szemben az új tanács azonnal folytatni tudta az eljárást.

92. Ennélfogva a Törvényszék elnökének azon jogkörét, hogy a kiosztásra vonatkozó ismérvektől eltérjen, úgy kell értelmezni, hogy az ügyet az eredeti kiosztását követően is kioszthatja másképpen a munkateher kiegyensúlyozott elosztásának biztosítása érdekében.

93. Következésképpen a megtámadott ítéletet a hatáskörrel rendelkező bíróság hozta, így az első jogalapot el kell utasítani.

D – A második jogalapról – különböző eljárási szabálysértések

94. A második jogalappal eljárási szabálysértésekre, nevezetesen a gyorsított eljárás lefolytatása iránti kérelem elutasítására, a meghallgatáshoz való jog korlátozására, a kért dokumentumok Törvényszék általi vizsgálatának megtagadására, a kérelem tárgyának elhatárolására és az eljárás túlzott időtartamára hivatkoznak.

29 — Lásd a közleményt a HL 2007. C 269. 42. oldalán.

30 — HL 2010. C 288., 5. o.

31 — Lásd: Salzgitter kontra Bizottság ítélet, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 28. és azt követő pontok.

1. Az első és az ötödik rész kifogásról – gyorsított eljárás és az eljárás időtartama

95. Az első rész kifogással G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék indokolás nélkül elutasította a gyorsított eljárás lefolytatása iránti kérelmét. Mivel az e gyorsításhoz fűződő érdek azonos irányú, mint az ötödik rész kifogásban hivatkozott, az eljárás ésszerű időtartamához való jog, a két kifogást együtt kell vizsgálni.

96. Az Alapjogi Charta 47. cikkének második bekezdése és az EJE 6. cikkének (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van arra, hogy ügyét ésszerű időn belül tárgyalják. Ennélfogva az ésszerű időn túl történő határozathozatal az egyik alapvető jog megsértését képező eljárási szabálytalanságnak minősül, amelyet az érintett fél számára megfelelő orvoslást nyújtó hatékony jogorvoslatnak kell követnie.³²

97. Mindazonáltal amennyiben nem létezik olyan ténykörülmeny, amely arra utalna, hogy a Törvényszék előtti eljárás elhúzódása hatással lett volna a jogvita kimenetelére, az ésszerű időn belüli határozathozatal elmulasztása nem vezethet a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezéséhez.³³ Ennek akkor is érvényesnek kell lennie, ha az eljárás túlzott időtartama abból következik, hogy az eljárást nem gyorsítva folytatták le.

98. G. Strack azonban nem fejtette ki, hogy az eljárás időtartama mennyiben befolyásolta a jogvita kimenetelét. Ennélfogva ezek a rész kifogások nem lehetnek eredményesek.

99. Ennek megfelelően a gyorsított eljárás lefolytatása iránti kérelem elutasítására vonatkozó indokolás hiánya sem teheti eredményessé a fellebbezést.

100. Mindazonáltal G. Strack ebben az összefüggésben azt is kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 93. pontjában az eljárás túlzott időtartama miatti kártérítési kérelmet elfogadhatatlanként elutasította. A Baustahlgewebe-ítéletre³⁴ és a Solvay-ügyben ismertetett indítványomra³⁵ hivatkozással azt adja elő, hogy a hatékony jogvédelem megköveteli, hogy lehetőség szerint már az aránytalanul hosszú eljárásban döntsenek az esetleges kártalanításról.

101. Ez az érve sem lehet azonban eredményes. A Bíróság ugyanis időközben szakított a Baustahlgewebe-ítélettel,³⁶ és megállapította, hogy az eljárás túlzott időtartama miatti kártérítési kérelemről egy másik tanácsnak kell döntenie.³⁷ A Törvényszék tehát joggal állapította meg, hogy a kártérítés iránti igényt önálló keresettel kell érvényesíteni.

102. Következésképpen a második jogalap e két rész kifogását el kell utasítani.

2. A második rész kifogásról – a meghallgatáshoz való jog

103. Ezzel a rész kifogással G. Strack azt kifogásolja, hogy nem biztosították számára megfelelő, jogszerű meghallgatást. A Törvényszék nem adott számára külön lehetőséget, hogy nyilatkozzon az OLAF által átadott dokumentumokkal kapcsolatban, amelyeket csak a válasz benyújtását követően kapott meg. A Törvényszék nem fogadta el a tárgyalás előkészítését szolgáló, jelentős terjedelmű 2012.

32 — Groupe Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 72. pont, valamint EJE, a 2000. október 26-i Kudla kontra Lengyelország ítélet, Recueil des arrêts et décisions, 2000 XI., 156. és 157. §.

33 — Der Grüne Punkt – Duales System Deutschland kontra Bizottság ítélet, C-385/07 P, EU:C:2009:456, 190. és 196. pont, és Group Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 73. pont.

34 — Baustahlgewebe kontra Bizottság ítélet, C-185/95 P, EU:C:1998:608.

35 — Solvay kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítvány, C-109/10 P, EU:C:2011:256.

36 — Group Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 82. és 83. pont.

37 — Group Gascogne kontra Bizottság ítélet, C-58/12 P, EU:C:2013:770, 90. pont.

május 14-i levelét sem, a tárgyaláson a kért 60 perc helyett csak 30 percet biztosított a szóbeli előadására, a tárgyaláson elutasított egy további beadvány elfogadása iránti kérelmet, és a tárgyalást követően elutasított egy további, 2012. június 25-i beadványt, amely különösen egy tárgyalási jegyzőkönyv helyesbítése iránti kérelmet tartalmazott.

A meghallgatáshoz való jogról általában

104. Ezzel a rész kifogással kapcsolatban meg kell jegyezni, hogy a tisztességes eljáráshoz való joghoz kapcsolódó követelmények tiszteletben tartása érdekében fontos, hogy a felek mind az olyan tényállási elemeket, mind pedig az olyan jogi kérdéseket megvitathassák, amelyek az eljárás kimenete szempontjából meghatározók.³⁸

105. Ez a Törvényszék előtti eljárásban elvileg lehetséges volt. G. Strack a keresetben és a válaszban, valamint a tárgyaláson teljes körű nyilatkozatot tehetett. A Törvényszék a válasz tekintetében engedélyezte számára a a felek részére szóló útmutatóban előírt oldalszám jelentős túllépését, és a szóbeli előadásokra vonatkozóan ott előírt időtartam kétszeresét biztosította számára a tárgyaláson. Ezenkívül a Törvényszék G. Strack 2011. november 16-i, 2012. január 25-i és 2012. április 1-jei további beadványait elhelyezte az eljárás iratai között, és azokat megküldte a Bizottságnak észrevételek megtétele céljából.

106. Az OLAF dokumentumaival és a tárgyalási jegyzőkönyv helyesbítésével kapcsolatos kifogásokat mindazonáltal külön tárgyalni kell.

Az OLAF dokumentumairól

107. Az OLAF 2007. október 23-i határozatát legkésőbb a 2008. május 30-i ellenkérelemmel együtt, B.1 mellékletként megküldték G. Strack részére. Ennélfogva azt G. Strack válaszában tárgyává is tette.

108. Ezzel szemben az ezt követően átadott névtelenített dokumentumokat G. Strack – a Bizottság által meg nem kérdőjelezett előadása szerint – csak 2008. október 17-én kapta meg, miután a választ már benyújtotta. Ennek nyilvánvalóan az volt az oka, hogy a határozatot és a dokumentumokat jelentős terjedelmű e-mailekben küldték, és G. Strack e-mail fiókjának mennyiségi korlátját már az első küldeménynel túllépték. Erről a körülményről G. Strack szemmel láthatóan a Törvényszék 2012. március 9-i levelének mellékletéből szerzett tudomást, amely a megfelelő – Bizottság által a küldés 2007. október 23-i megkísérlése során kapott – kinyomtatott hibajelentést tartalmazta.

109. Igaz, hogy G. Strack a 2008. augusztus 20-i válaszában már állást foglalhatott a 2007. október 23-i tulajdonképpeni határozattal kapcsolatban, és ezért e tekintetben ki is terjesztette a keresetét. Mivel azonban a dokumentumokat csak 2008. október 17-én kapta meg, a válaszban az elvégzett törléseket nem tudta figyelembe venni. Egyébként előadja, hogy a tárgyaláson megtagadták tőle a szóbeli előadásra rendelkezésre álló idő megfelelő meghosszabbítását.

110. Ez a kifogás egy meglehetősen atipikus eljárásjogi helyzeten alapul, nevezetesen azon a körülményen, hogy a Törvényszék a dokumentumokhoz való hozzáférés miatti vita esetén megengedi a kereset utólagos kiterjesztését, ha a kereset először a hozzáférés hallgatóságos megtagadására vonatkozott, amelyet később egy kifejezett határozat váltott fel.

38 — Bizottság kontra Írország és társai ítélet, C-89/08 P, EU:C:2009:742, 56. pont, M kontra EMEA felülvizsgálat, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, 41. pont.

111. Ha a Törvényszék a kereset kiterjesztését megengedi, megfelelő lehetőséget kell biztosítania az észrevételek megtételére. A tárgyaláson történő nyilatkozattétel lehetősége nem pótolhatja teljes körűen a beadványt, mivel az uniós bíróságok eljárásjoga minden esetben írásbeli eljárást ír elő, amelyet a tárgyalás csak kiegészít. Ráadásul G. Strack a tárgyaláson nem kapta meg azt a szóbeli előadásra rendelkezésre álló időt, amelyre véleménye szerint szüksége volt.

112. A Bizottság azt az álláspontot képviseli, hogy G. Strack maga felelős a nyilatkozattételi lehetőségeinek korlátozásáért, mivel arra is lehetősége volt, hogy külön keresetet nyújtson be a 2007. október 23-i határozat ellen. A T-392/08. sz. eljárás e határozatra történő kiterjesztése kizárólag az ő érdekében történt.

113. Ez az érv meglepő. A kereset kiterjesztésének lehetősége egyáltalán azért merült fel, mert a Bizottság a kérelmek határidőben történő elbírálására vonatkozó kötelezettségeit nem teljesítette. Ráadásul a Bizottság nyilvánvalóan elmulasztotta biztosítani, hogy G. Strack az elkészen meghozott 2007. október 23-i határozatot és az érintett dokumentumokat időben meg is kapja. Inkább úgy tűnik, hogy még a sikertelen küldésre utaló hibajelentést is figyelmen kívül hagyta. Elsősorban tehát a Bizottság felelős azért, hogy G. Strack nem tudott élni valamennyi előírt nyilatkozattételi lehetőséggel.

114. Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a kereset kiterjesztése nemcsak G. Strack érdekét szolgálja, hanem egyúttal a Törvényszék és a másik fél, jelen esetben a Bizottság tehermentesítését is. Valamennyi fél számára hatékonyabb ugyanis egy kiterjesztett jogvitát lefolytatni, mint minden újabb határozatra vonatkozóan önálló eljárást indítani.

115. Mindazonáltal G. Strack álláspontjával szemben azt lehet felhozni, hogy ő maga sem tett meg minden szükséges intézkedést a nyilatkozattételi jogának biztosítása érdekében. Miután ugyanis az ellenkérelemmel első ízben megkapta az OLAF 2007. október 23-i határozatát, minden elvárható erőfeszítést meg kellett volna tennie annak érdekében, hogy a hiányzó dokumentumokat is megkapja annak érdekében, hogy azokat a válaszban figyelembe vehesse. Különösen fel kellett volna hívnia a Bizottság figyelmét a sikertelen küldésre, és szükség esetén kérnie kellett volna a Törvényszéktől a válasza előírt határidő meghosszabbítását.

116. E tekintetben ugyanis ugyanazoknak a megfontolásoknak kell érvényesnek lenniük, mint a keresetindítási határidő megállapítása során az érintett határozatról való tudomásszerzést követően. Ebben az összefüggésben kihirdetés vagy közlés hiányában az őt érintő jogi aktus létezéséről tudomással bíró személy feladata az, hogy ésszerű határidőn belül kérje a jogi aktus teljes szövegét.³⁹

117. Ennek annál inkább érvényesnek kell lennie, hogy a küldési probléma miatt G. Strackot is felelősség terheli, mivel jelentős terjedelmű dokumentációhoz való hozzáférés iránti kérelmet terjesztett elő, azonban csak egy terjedelmében korlátozott e-mail fiókot bocsátott rendelkezésre a dokumentumok fogadása céljából.

118. G. Strack-nak semmi esetre sem szabadott volna több mint három évet – röviddel a tárgyalás előtti időpontig – arra várni, hogy a dokumentumokkal kapcsolatos állásfoglalás szükségességére hivatkozzon.

119. Ennélfogva az OLAF által átadott dokumentumokra vonatkozó írásbeli nyilatkozattétel lehetőségének elvesztéséért és a szóbeli nyilatkozattétel lehetőségének korlátozásáért G. Stracknak végső soron – a Bizottság magatartása ellenére – saját magát kell okolnia.

A jegyzőkönyvre vonatkozó kifogásról

39 — *Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie kontra Bizottság ítélet*, C-180/88, EU:C:1990:441, 22., 29. és 30. pont, valamint *Windpark Groothusen kontra Bizottság ítélet*, C-48/96 P, EU:C:1998:223, 80. pont.

120. Végül G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 27. pontja szerint a tárgyalásról készült jegyzőkönyv helyesbítése iránti kérelemről nem érdemben határozott, hanem határozattal elutasította a tárgyalás újbóli megnyitásának mellőzését.

121. Jóllehet a jegyzőkönyv helyesbítése iránti kérelemről a Törvényszék eljárási szabályzata nem rendelkezik, a feleknek főszabály szerint jogosultnak kell lenniük arra, hogy e dokumentum hibáit és hiányosságait kifogásolják. Ezen eljárási szabályzat 63. cikke 1. §-ának második mondata szerint ugyanis közokiratról van szó, amelyet ennek megfelelően a tárgyalás tartalmának bizonyítékaként is figyelembe vesznek.⁴⁰

122. Az a körülmény azonban, hogy a Törvényszék nem foglalkozott ezzel a kérelemmel, önmagában nem alkalmas a megtámadott *ítélet* megkérdőjelezésére. Ez inkább a jegyzőkönyv bizonyító erejét érinti hátrányosan. Ennélfogva a jegyzőkönyvre vonatkozó kifogás hatástalan (*inopérant*), és következésképpen azt el kell utasítani.

A Bizottságnak a 45/2001 rendeletre vonatkozó, állítólag elkésett érveiről

123. G. Strack végül helytelenül kifogásolja, hogy a Törvényszék a tárgyaláson figyelembe vette a Bizottságnak a 45/2001 rendeletre vonatkozó érvét, jóllehet az elkésett volt. Ez az érvelés ugyanis már az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti, a személyes adatok védelmére vonatkozó kivételre való hivatkozáson alapult. Az viszont, hogy e tekintetben a 45/2001 rendelet különös jelentőséggel bír, a beadványváltás során még nem volt olyan egyértelmű, mint a tárgyalás időpontjában. Ez ugyanis elsősorban az időközben hozott Bavarian Lager ítéletből következett.⁴¹

3. A harmadik részkifogásról – valamennyi dokumentum felülvizsgálata

124. G. Strack a harmadik részkifogással azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a kérelme ellenére nem vizsgálta felül az összes dokumentumot abban a tekintetben, hogy indokolja-e a törléseket a személyes adatok védelmére vonatkozó kivétel.

125. A Bíróság megállapította, hogy a Törvényszék köteles megtekinteni a dokumentumokat, ha vitatott, hogy azok tartalma megengedi-e bizonyos kivételek alkalmazását.⁴² A személyes adatok szóban forgó törlése esetében azonban arról van szó, hogy ezen adatok védelme megköveteli, hogy bizonyos személycsoportok nevét és más személyes adatát bizalmasan kezeljék. Ennek megítéléséhez nem szükséges az adott dokumentumok megtekintése. Rendszerint inkább elegendő a határozat indokolásával foglalkozni.

4. A negyedik részkifogásról – a Bizottság határozatainak teljessége

126. A negyedik részkifogás azt a kérdést érinti, hogy a Bizottság teljes körűen megválaszolta-e a Bizottság által 2005. január 1-je óta elutasított, dokumentumokhoz való hozzáférés iránti megerősítő kérelmekre vonatkozó összes dokumentumhoz való hozzáférés iránti kérelmet.. G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 139. pontjában elutasította azt az érvét, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a kérdéses időszakokra vonatkozó, megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatok közül az összeset megküldte részére.

127. Ez a kifogás az ellen irányul, ahogyan a Törvényszék a feleknek az említett kérdéssel kapcsolatos érveit értékelte.

40 — Szemléletes példa az M kontra EMEA felülvizsgálat, C-197/09 RX-II, EU:C:2009:804, 45. pont, valamint az Iride és Iride Energia kontra Bizottság végzés, C-105/09 P, EU:C:2010:34, 74. pont, és Kronoply kontra Bizottság végzés, C-117/09 P, EU:C:2010:370, 44. pont.

41 — Bizottság kontra Bavarian Lager ítélet, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 59. pont.

42 — Jurašinović kontra Tanács ítélet, C-576/12 P, EU:C:2013:777, 27. pont.

128. Az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdéséből és a Bíróság alapokmánya 58. cikkének első bekezdéséből az következik, hogy kizárólag a Törvényszék rendelkezik hatáskörrel egyrészt a tényállás megállapítására – kivéve, ha megállapításainak anyagi pontatlansága a hozzá benyújtott eljárási iratokból ered –, másrészt a tények értékelésére.⁴³

129. Mindazonáltal a tényállásnak a Törvényszék által a megtámadott határozatban tett megállapításával vagy értékelésével kapcsolatosan a fellebbezési szakban tett kifogások csak abban az esetben elfogadhatók, ha a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék olyan megállapításokat tett, amelyek tárgyi pontatlansága az iratokból kitűnik, vagy hogy a hozzá benyújtott bizonyítékokat elferdítette.⁴⁴

130. Elferdítés akkor valósul meg, ha a meglévő bizonyítékok értékelése új bizonyítékok felhasználása nélkül is nyilvánvalóan tévesnek tűnik.⁴⁵ Ha a Törvényszék – ahogy a jelen ügyben – bizonyos tényekből következtetéseket von le, vizsgálni kell, hogy nem lépte-e nyilvánvalóan túl a bizonyítékok értékelésének ésszerű határait.⁴⁶

131. A jelen esetben ez a helyzet.

132. G. Strack az elsőfokú eljárásban arra hivatkozott, hogy a részére megküldött dokumentumok száma (315) jelentősen elmarad az egészében vagy részben elutasító, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatoknak a nyilvános jelentésekben megjelölt számától (575).⁴⁷

133. Mindazonáltal a Bizottság ezzel szemben azt hozza fel, hogy a számok nem egyeznek, mivel bizonyos megerősítő kérelemre vonatkozó határozatok ugyanazon személy több megerősítő kérelmét foglalták össze, más megerősítő kérelmekről pedig az adott év végéig még nem döntöttek.

134. A Bizottság azonban eltekint a számok pontos lebontásától, ami az eltéréseket hiánytalanul tisztázná. Az ilyen lebontás talán figyelembe vette volna az OLAF-nak az ebben az összefüggésben eddig nyilvánvalóan mindkét fél által figyelmen kívül hagyott, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatait, amelyeket – amennyire megállapítható – nem soroltak az átadott dokumentumokhoz, de amelyek nyilvánvalóan bekerültek a bizottsági jelentésekbe.

135. A Bizottság G. Strack azon előadására sem tér ki, hogy a részére megküldött dokumentumokban nem ismerhetők fel az olyan, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatok, amelyek több kérelmet bírálnak el.

136. Amennyiben ennek megfelelően arra az érvre szorítkozunk, hogy az év végén még nem döntöttek az összes megerősítő kérelemről, a szóban forgó három éves időszak végén még több mint 250 második határozat volt függőben. Az 1049/2001 rendeletben előírt határidőkre tekintettel az ilyen hátralék kevésbé hihető.

137. Ennélfogva a Bizottság érvei alkalmasak lehetnek arra, hogy kisebb eltéréseket megmagyarázzanak, a jelen ügyben szóban forgó jelentős különbségek azonban ehhez túl nagyok. Azáltal, hogy a Törvényszék ennek ellenére elfogadta a Bizottság érveit, nyilvánvalóan túllépte a bizonyítékok értékelésének ésszerű határait.

43 — Bizottság kontra Aalberts Industries és társai ítélet, C-287/11 P, EU:C:2013:445, 47. pont.

44 — PKK és KNK kontra Tanács ítélet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, 35. pont.

45 — PKK és KNK kontra Tanács ítélet, C-229/05 P, EU:C:2007:32, 37. pont, Lafarge kontra Bizottság ítélet, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 17. pont, és Bizottság kontra Aalberts Industries és társai ítélet, C-287/11 P, EU:C:2013:445, 51. pont.

46 — Activision Blizzard Germany kontra Bizottság ítélet, C-260/09 P, EU:C:2011:62, 57. pont, és Bizottság kontra Aalberts Industries és társai ítélet, C-287/11 P, EU:C:2013:445, 52. pont.

47 — Az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló 1049/2001/EK rendelet 2007. évi végrehajtásáról szóló bizottsági jelentés (COM(2008) 630 végleges, 10. o.) szerint.

138. Mindazonáltal egy másik eljárástól eltérően, amelynek során további dokumentumok létezését állapították meg,⁴⁸ a jelen ügyben az sem állapítható meg bizonyossággal, hogy a Bizottság válasza nem volt teljes körű. Ezt azonban a Törvényszék viszonylag egyszerűen tisztázhatta volna, ha felhívta volna a Bizottságot, hogy fejtse ki részletesen a jelentésekben szereplő számok és a G. Strack részére megküldött dokumentumok száma közötti eltérést.

139. Igaz, hogy kizárólag a Törvényszék hatáskörébe tartozik annak megállapítása, hogy ki kell-e egészíteni a valamely ügy tekintetében rendelkezésére álló bizonyítékokat. Annak a kérdésnek a mérlegelése pedig, hogy az eljárási iratok bizonyító erejűek-e, vagy sem, egyedül a Törvényszék hatáskörébe tartozik, és e mérlegelésnek a fellebbezési eljárás keretében történő felülvizsgálata nem tartozik a Bíróságra, kivéve a Törvényszék elé terjesztett bizonyítékok elferdítésének esetét, illetve amennyiben a Törvényszék megállapításainak ténybeli pontatlansága az ügy irataiból kitűnik.⁴⁹

140. Az elégtelen bizonyítás azonban a jelen ügyben a bizonyítékoknak az értékelés ésszerű határait nyilvánvalóan túllépő következtetés általi elferdítésén alapul. Ennélfogva a Bíróság kivételesen jogosult az információszerzésre irányuló intézkedések elmulasztását téves jogalkalmazásnak minősíteni.

141. Következésképpen ez a részki fogás eredményes, és a megtámadott ítéletet hatályon kívül helyezni, amennyiben az elutasítja G. Strack azon érvét, hogy a Bizottság nem döntött az összes, megerősítő kérelemre vonatkozó, elutasító határozatról.

142. Ezen a ponton az ügy nem érett meg a döntésre, mivel sem az OLAF dokumentumainak figyelembevétele, sem az összefoglaló jellegű, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatok és a 2007 végén még függőben lévő, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatok létezése és terjedelme nem megfelelően tisztázott.⁵⁰ Következésképpen a jogvitát e tekintetben az alapokmány 61. cikkének első bekezdése szerint vissza kell utalni a Törvényszék elé.

E – Az ötödik jogalapról – az adatvédelmi kivétel alkalmazása

143. Az ötödik jogalap az adatvédelmi kivétel alkalmazására, nevezetesen az indokolásra (erről az 1. pont), a kitakarások egyedi vizsgálatára (erről a 2. pont) és bizonyos személycsoportok személyes adatai kitakarásának jogszerűségére (erről a 3. pont) vonatkozik.

1. A bizottsági határozat indokolásáról

144. G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a bizottsági határozatok indokolását elégségesnek találta, jóllehet azok nem tartalmaznak információkat az érintett személyekkel való egyeztetésről, vagy arról, hogy e személyek az adataik bizalmas kezelését kérték. A Bizottság nem is foglalkozott a különböző érintett személycsoportokkal.

145. Ez a részki fogás azonban nem lehet eredményes, mivel a Törvényszék a 120., valamint a 125. és a 126. pontban helytálló követelményeket alkalmazott a Bizottság indokolására vonatkozóan. A szűkös indokolás is elégséges lehet ugyanis, ha az indokok kellően egyértelműen megállapíthatók.

48 — A Törvényszék Williams kontra Bizottság ítélete, T-42/05, EU:T:2008:325, 68. o.

49 — Iseri Europa kontra Számvevőszék ítélet, C-315/99 P, EU:C:2001:391, 19. pont, Glencore és Compagnie Continentale kontra Bizottság ítélet, C-24/01 P és C-25/01 P, EU:C:2002:642, 77. és 78. pont, valamint Erste Bank der österreichischen Sparkassen kontra Bizottság ítélet, C-125/07 P, C-133/07 P és C-137/07 P, EU:C:2009:576, 319. pont.

50 — Mindazonáltal a feleknek azt lehet tanácsolni, hogy vagy a Bizottság tisztázza ezt a kérdést hivatalból azáltal, hogy megfelelő számokat – és adott esetben hiányzó dokumentumokat – közöl G. Strackkal, vagy G. Strack terjesszen elő újból egy kérelmet az addig még állítólag hiányzó dokumentumokhoz való hozzáférés iránt, amely kérelem megengedi a Bizottság számára, hogy a fejtegetéseim figyelembevételével észrevételeket tegyen. Ezután a vitát ebben a pontban – esetleg még a jelen fellebbezésről való döntés előtt – elintéztnek minősíthetnék, és nem kellene újból szükségtelenül a Törvényszékhez fordulniuk.

146. Ami konkrétan az érintettekkel való egyeztetésre vonatkozó hiányzó információkat illeti, azok hiánya kellően világos utalás arra, hogy nem voltak ilyen egyeztetések. A Bizottságnak a hozzáférés iránti kérelemnek a 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontja szerinti indokolásának hiányával sem kellett foglalkoznia, mivel ilyen okot nem jelöltek meg.

147. Végezetül azt illetően, hogy G. Strack e rész kifogás keretében előadja, hogy a Törvényszék az OLAF által végrehajtott kitakarásokkal szembeni kifogását nem tárgyalta megfelelő módon, elegendő arra utalni, hogy G. Strack a válaszban ezt a határozatot konkrétan nem kifogásolta, jóllehet annak létezéséről és indokolásáról legkésőbb az ellenkérelemből tudomást szerzett.⁵¹

2. A dokumentumok egyedi vizsgálatáról

148. Az ötödik jogalap második rész kifogásával G. Strack azt kifogásolja, hogy a Törvényszék a 162–164. pontban helytelenül ismerte el, hogy a Bizottság a törölt információk bizalmas kezelésének szükségességét kellő egyediséggel megvizsgálta. E tekintetben különösen arra hivatkozik, hogy különbségtétel nélkül minden nevet kitakartak anélkül, hogy a magánszféra érintettségét ténylegesen vizsgálták volna. Mindazonáltal ez nem a dokumentumok egyedi vizsgálatának hiányát igazolja, hanem legfeljebb a Bizottságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kivétel hatályáról való meggyőződését. Ez azonban a harmadik rész kifogás tárgyát képezi, amelyet a következőkben kell tárgyalni.

3. A kitakarások jogszerűségéről

149. Végül G. Strack az ötödik jogalap harmadik rész kifogásával a személyes adatok védelmére vonatkozó, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerinti kivételnek a Törvényszék által elismert alkalmazását kifogásolja.

150. E rendelkezés szerint az intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a hozzáférhetővé tétel sértené a magánélet és a személyiség integritásának védelmét, különösen a személyes adatok védelmére vonatkozó közösségi jogyagnak megfelelően.

151. A Bizottság ezt a kivételt az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (6) bekezdésével összhangban oly módon alkalmazta, hogy a kiadott dokumentumokban az összes nevet és címet kitakarta.

152. A Bíróság már megállapította, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének b) pontja szerint, amennyiben az 1049/2001 rendeleten alapuló kérelem célja személyes adatokat tartalmazó dokumentumokhoz való hozzáférés engedélyezése, a 45/2001 rendelet rendelkezései teljes mértékben alkalmazandóvá válnak. Ez különösen azt jelenti, hogy a kérelmezőnek a 45/2001 rendelet 8. cikkének b) pontjával összhangban rendszerint bizonyítania kell e személyes adatok továbbításának szükségességét.⁵²

a) A mérlegelésről

153. Jóllehet G. Strack helytállóan adja elő, hogy az intézmények kötelesek lehetnek a kérelmező megfelelő bizonyítékai nélkül is figyelembe venni a továbbítás felismerhető okait, a jelen ügyben azonban ilyen okok nem állapíthatók meg, és ilyeneket G. Strack sem adott elő.

51 — Lásd a fenti 109. és azt követő pontokat.

52 — Bizottság kontra Bavarian Lager ítélet, C-28/08 P, EU:C:2010:378, 63. és 77. pont.

154. G. Strack azt a gondolatot fejti ki továbbá, hogy az 1049/2001 rendelet azon célkitűzése, hogy lehetővé tegye a dokumentumokhoz való hozzáférést, a 45/2001 rendelet 8. cikkének a) pontja szerint igazolja a továbbítást, mivel az közérdeknek minősül. A 8. cikk a) pontjának ilyen értelmezése kiüresítené a 8. cikk b) pontjával kapcsolatban hivatkozott⁵³ ítélkezési gyakorlatot.

155. Az sem releváns, hogy a kérelmezők megerősítő kérelmek esetében szolgáltatnak-e magukról kritikus adatokat. A személyes adatok védelme ugyanis mindenekelőtt az adott adatok jelentőségétől függetlenül érvényesül.

b) Az érintettekkel való egyeztetés szükségességéről

156. G. Strack azt az álláspontot képviseli továbbá, hogy a Bizottság nem takarhatta volna ki egyszerűen az összes nevet és címet, hanem meg kellett volna kérdeznie az érintetteket, hogy egyetértenek-e az adataik továbbításával.

157. A Törvényszék ezzel kapcsolatban különösen a megtámadott ítélet 178. pontjában megállapította, hogy nem volt szükséges az egyeztetés, mivel egyértelmű, hogy a személyes adatokat bizalmasan kell kezelni, ha nem állnak fenn nyomós okok a továbbításra.

158. Ez a megállapítás nem minősül téves jogalkalmazásnak.

159. Az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése szerint a harmadik személyekkel való egyeztetés az általuk az intézmények részére átadott dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmek esetén csak akkor szükséges, ha nem egyértelmű, hogy a dokumentumot hozzáférhetővé kell-e tenni, vagy nem. Az intézmények által összeállított dokumentumokra vonatkozó esetleges egyeztetési kötelezettség mindenesetre nem terjedhet ezen túl.

160. G. Strack nyilvánvalóan azt feltételezi, hogy a személyes adatok továbbításának lehetősége mindaddig kétséges, amíg az érintettek nem döntötték el, hogy hozzájárulnak-e a továbbításhoz. Ez azonban nem helytálló.

161. Mivel a személyes adatok továbbítása feldolgozásnak minősül, az csak akkor megengedett, ha a 45/2001 rendelet 5. cikkében felsorolt feldolgozási okok közül valamelyik fennáll. Az érintett hozzájárulása ezen okok egyike. Egyébként a továbbítás általában nem megengedett.

162. Az érintettekkel való egyeztetésre vonatkozó követelmény tehát nem arra irányul, hogy a továbbítás lehetőségét tisztázza, hanem csak meg kell teremtenie a továbbítás feltételeit. Erre azonban az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése nem kötelezi az intézményeket.

163. Ugyanezen okból nem lehet eredményes G. Strack azon érve sem, hogy a Bizottságnak a hozzáférés iránti kérelme teljes körű feldolgozása során⁵⁴ egyébként is egyeztetnie kellett az érintettekkel annak érdekében, hogy dönthessen a megerősítő kérelmek továbbításáról. Jóllehet az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése alkalmazandó az e dokumentumokhoz való hozzáférésre, az azokban szereplő személyes adatok nem okoznak zavart a tekintetben, hogy biztosítható-e a hozzáférés. Következésképpen nem kell arról dönteni, hogy az esetleges egyeztetést arra kellene-e használni, hogy az érintettek hozzájárulását kérjék a továbbításhoz.

53 — Lásd a fenti 152. pontot.

54 — Ahogy a Törvényszék a 141. pontban megállapította, G. Strack kérelme nemcsak a megerősítő kérelemre vonatkozó határozatokra vonatkozott, hanem a megerősítő kérelmekre is, amit a Bizottság figyelmen kívül hagyott.

c) Az érintetteknek a továbbításhoz való hozzájárulásáról

164. G. Strack azt az álláspontot is képviseli, hogy a Bizottságnak és a Törvényszéknek figyelembe kellett volna vennie, hogy az érintettek a megerősítő kérelmeik tekintetében előzetesen hozzájárultak-e a személyes adataik továbbításához. Ez legalább egy esetben még a részére megküldött dokumentumokból is kitűnik. Abban egy kérelmező a következőképpen nyilatkozott:

„In view of the public interest, I cannot treat this as confidential. My question was not confidential. The public interest in this issue must prevail.”⁵⁵

165. Igen valószínűtlennek tűnik azonban, hogy az érintettek a megerősítő kérelmekkel összefüggésben már absztrakt módon és általánosságban hozzájárulnak az adataik továbbításához. Az idézett példát is minden bizonnyal inkább úgy kell értelmezni, hogy az érintett a hozzáférés megtagadása ellen tiltakozik, nem pedig úgy, hogy hozzájárul a személyes adatai nyilvánosságra hozatalához.

166. Egyébként G. Strack nem kifogásolhatja, hogy a Törvényszék ezzel az érveléssel nem foglalkozott, mivel azt – ha egyáltalán – csak a tárgyaláson, és ezáltal elkésztetten adta elő.

d) A megerősítő kérelemre vonatkozó határozatokat aláíró tisztviselőkről

167. Amennyiben G. Strack a megerősítő kérelemre vonatkozó határozatokat aláíró tisztviselők nevének továbbítását kéri, nem állapítható meg, hogy ezt már a Törvényszék előtt előadta volna. Ennélfogva ez az érv az eljárási szabályzat 170. cikke (1) bekezdésének második mondata szerint elfogadhatatlan, mivel a fellebbezés nem terjedhet túl az elsőfokú eljárás tárgyán. Egyébként a Bizottság előadja, hogy ezeket a neveket – nevezetesen a Bizottság főtitkárát és az OLAF igazgatóját – megjelölték. Ez következik legalábbis közvetetten a G. Strack által példaként benyújtott, megerősítő kérelemre vonatkozó határozatok fejlécéből is. Az aláírásokat tartalmazó oldalakat G. Strack nem nyújtotta be.

e) A T-110/04. sz. ügy dokumentumaiban szereplő tisztviselői nevekről

168. A T-110/04. sz. ügy dokumentumaiban szereplő tisztviselői nevek tekintetében G. Strack különbségtételt kér azon tisztviselők között, akiket kötelezettségszegés terhel, és az egyéb tisztviselők között. Főszabály szerint azonban mindkét csoportra érvényes, hogy a személyes adataik továbbítása adatvédelmi okból rendszerint nem lehetséges. Ennélfogva az, hogy a kötelezettségszegéssel érintett tisztviselők neve különös védelemre lehet érdemes, még nem teszi szükségessé a különbségtételt.

f) A nevek kódolásáról

169. G. Strack előadja továbbá, hogy a Bizottság a T-110/04. sz. ügy dokumentumaiban nem takarhatta volna ki a neveket, hanem azokat a dokumentumok olvashatóságának javítása érdekében (névtelenül) kódolnia kellett volna. Ez már azért szükséges lett volna, mivel a Törvényszék az említett ügyben neveket kódolt.

170. A Törvényszék azonban a megtámadott ítélet 202–208. pontjában joggal állapította meg, hogy a nevek jelentős terjedelmű kérelem által érintett dokumentumokban történő átfogó kódolása aránytalan ráfordítást igényelne a Bizottságtól. Ennélfogva G. Strack ezen érve sem lehet eredményes.

55 — A fellebbezés mellékletének 126. oldala („A közérdekre tekintettel ezt nem tudom bizalmasan kezelni. A kérdésem nem volt bizalmas. Az e témához fűződő közérdeknek elsőbbséget kell élveznie.”).

4. Az ötödik jogalapra vonatkozó közbenső következtetés

171. Következésképpen az ötödik jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

F – A hatodik jogalapról – a dömpingellenes eljárások bizalmas kezelése

172. A hatodik jogalap az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első francia bekezdése szerinti kereskedelmi érdekek védelmére vonatkozik.

173. A Bizottság ugyanis megtagadta a hozzáférést bizonyos információkhoz és dokumentumokhoz annak érdekében, hogy a felperes által a T-110/04. sz. ügyben feldolgozott dömpingellenes ügyekben érintett vállalkozások azonosítását megakadályozza.

174. A Törvényszék a megtámadott ítélet 226–229. pontjában jóváhagyta ezt a megtagadást, mivel részben üzleti titokról van szó, egyébként pedig védeni kell az érintett vállalkozások hírnevét. Ezen információk továbbításához fűződő nyomós közérdek nem állapítható meg.

175. G. Strack elsősorban azt hangsúlyozza, hogy a dömpingellenes intézkedéseket közzéteszik, és ennek során különösen vállalkozások nevéntlítk. Mindazonáltal semmi nem utal arra, hogy a megtagadott információk olyan eljárásokat érintenek, amelyek ilyen közzététellel végződtek. Ennélfogva nem bizonyított, hogy megszűnt a bizalmas kezeléshez fűződő érdek.

176. Ezenkívül G. Strack álláspontjával ellentétben érdek fűződhet ahhoz, hogy a vállalkozások nevét és a kötelezettségszegést is bizalmasan kezeljék, mivel a kötelezettségszegés következtetéseket engedhet meg a vállalkozásra vonatkozóan.

177. G. Strack azonban azt állítja, hogy olyan nyomós közérdek fűződik a dömpingellenes eljárások vizsgálatához, amely indokolja ezen információk továbbítását, és amelyet a Bizottságnak és a Törvényszéknek is hivatalból vizsgálnia kell.

178. Ezzel az állásponttal lényegét tekintve egyet kell érteni. A Bíróság megállapította, hogy a szóban forgó intézménynek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése szerinti esetekben magyarázatot kell adnia arra a kérdésre, hogy nem áll-e fenn olyan nyomós közérdek, amely mégis indokolja az érintett dokumentum hozzáférhetővé tételét.⁵⁶ Ezért legalább az adott ügy leghangsúlyosabb szempontjait hivatalból meg kell vizsgálni.⁵⁷ Mindazonáltal rendszerint már ebben a szakaszban főként a kérelmező által előadandó különös szempontok bírnak jelentőséggel.⁵⁸

179. Annál inkább érvényes, hogy a bírósági eljárásban az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének megsértését a nyomós közérdek fennállásának vizsgálata során mindazonáltal csak akkor vizsgálják, ha azt a felperes kifogásolja. Ha e kifogás tárgya nem e vizsgálat teljes hiánya, akkor annak meg kell jelölnie azokat a szempontokat, amelyek értékelésére nem megfelelően került sor. Ezért nem jelentéves jogalkalmazást, ha a Törvényszék a felperes érveire koncentrá.⁵⁹

180. G. Strack azonban a bírósági eljárásban nem adta elő, hogy a dömpingellenes eljárások átláthatóságához fűződő különleges érdeket nem vették kellőképpen figyelembe.⁶⁰ Ennélfogva nem állapítható meg, hogy a Törvényszék e tekintetben tévesen alkalmazta a jogot.

56 — Svédország és Turco kontra Tanács ítélet, C-39/05 P és C-52/05 P, EU:C:2008:374, 49. pont.

57 — Lásd: Svédország kontra API és Bizottság ítélet, C-514/07 P, C-528/07 P és C-532/07 P, EU:C:2010:541, 152. pont, és a jogalkotási eljárásban készült jogi szakvéleményekre vonatkozóan Svédország és Turco kontra Tanács ítélet, C-39/05 P és C-52/05 P, EU:C:2008:374, 67. pont.

58 — LPN kontra Bizottság ítélet, C-514/11 P és C-605/11 P, EU:C:2013:738, 94. pont, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

59 — Lásd: a Svédország kontra MyTravel és Bizottság ügyre vonatkozó indítványom, C-506/08 P, EU:C:2011:107, 105. pont.

60 — Lásd: az elsőfokú eljárásban benyújtott válasz, 71–73. pont.

181. Amennyiben G. Strack azt kifogásolja, hogy a bizonyos eljárásokért felelős tisztviselők nevét kitakarták, nem állapítható meg, hogy ez a kérdés az elsőfokú eljárás tárgyát képezte-e egyáltalán. Ez az érv elfogadhatatlan, mivel a fellebbezés az eljárási szabályzat 170. cikke (1) bekezdésének második mondata szerint nem terjedhet túl az elsőfokú eljárás tárgyán.

G – A hetedik jogalapról – kártérítés G. Strack hozzáférés iránti kérelmének kezelése miatt

182. A hetedik jogalap G. Strack nem vagyoni kárának megtérítése iránti kérelmére vonatkozik, amely kárt a Bizottság a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelme kezelésével okozott. Ez a kár egyfelől G. Strack fizikai egészségének romlásában, másfelől azon joga korlátozásában jelentkezik, hogy részt vegyen a Bizottsággal az átláthatóságról és az intézmények dokumentumaihoz való hozzáférésről folytatott egyeztetésen.

183. A Törvényszék a megtámadott ítélet 261–266. pontjában lényegében azt állapította meg, hogy nem bizonyítható kellően konkrét okozati összefüggés az állítólagos jogellenes magatartás és az érvényesített kár között.

184. Ezek a megállapítások messzemenően megfelelnek az alkalmazandó mércéknek.

185. Az EUMSZ 340. cikk második bekezdése által hivatkozott, a tagállamok jogában közös általános elvekből ugyanis nem lehet arra következtetni, hogy fennáll az Unió kötelezettsége arra, hogy orvosolja szervei magatartásának bármilyen, akár távoli káros következményét. Az e rendelkezés által meghatározott okozati összefüggés inkább kellően közvetlen okozati összefüggés fennállását feltételezi az intézmények magatartása és a kár között.⁶¹

186. Ebben az összefüggésben nem kifogásolható, hogy a Törvényszék a 263. és a 264. pontban a G. Strack által felajánlott valamennyi bizonyíték kimerítése nélkül megállapította, hogy a G. Strack és a Bizottság között folyamatban lévő számos jogvitára és G. Stracknak a jelen vitáért fennálló részleges felelősségére tekintettel a fizikai egészségének esetleges romlásával kapcsolatos ilyen összefüggés nem állapítható meg.

187. A Bizottsággal folytatott egyeztetésen való részvétel lehetőségének korlátozását illetően azonban a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 265. pontjában szereplő fejtegetéseivel ellentétben nem bír jelentőséggel, hogy G. Strack a dokumentumok nélkül is részt tudott venni a vitában (és ezt meg is tette). G. Strackot ugyanis abban korlátozták, hogy e dokumentumokból érveket dolgozzon ki ezekre a vitákra.

188. Ezzel szemben életképebb a szintén az említett pontban kifejtett gondolat, hogy G. Strack a 2007. június 20-i hozzáférés iránti kérelmet viszonylag rövid idővel a 2007. július 31-i egyeztetési határidő lejárta előtt terjesztette elő. G. Strack ugyanis nem bizonyította, hogy a kért dokumentumokat a Bizottság szabályszerű magatartása esetén megfelelő időben megkapta volna, hogy az egyeztetés során felhasználhassa.

61 — Dumortier és társai kontra Tanács ítélet, 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 és 45/79, EU:C:1979:223, 21. pont, Trubowest Handel és Makarov kontra Tanács és Bizottság ítélet, C-419/08 P, EU:C:2010:147, 53. pont és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat, valamint Mauerhofer kontra Bizottság végzés, C-433/10 P, EU:C:2011:204, 127. pont.

189. Még ha – G. Strack álláspontjával egyezően – feltételeznénk is, hogy túl későn iktatták a kérelmét, és hogy a döntési határidő további 15 nappal történő meghosszabbítása szintén elkésett és ezáltal érvénytelen volt, tagadhatatlan, hogy a Bizottság elvileg jogosult volt e kérelem terjedelme alapján a határidő-hosszabbítást igénybe venni. Ennélfogva a Bizottságnak a határidő-hosszabbítás szabályszerű igénybevétele esetén az első kérelmet legkorábban 2007. július 31-én kellett volna megválaszolnia. Az egyeztetésen a kért dokumentumok alapján való hatékony részvétel ebben az időpontban már nem lett volna lehetséges.

190. Ennélfogva a Törvényszék joggal állapíthatta meg, hogy nem áll fenn kellően közvetlen okozati összefüggés a Bizottság esetleges mulasztásai és G. Strack részvételi lehetőségeinek korlátozása között.⁶²

VI – A költségekről

191. Mivel az ügyet a Bíróság visszautalja a Törvényszékhez, a Törvényszéknek a költségekre vonatkozó határozatát hatályon kívül kell helyezni, és a jelen fellebbezési eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.⁶³

VII – Véggövetkeztetések

192. Mindezek alapján azt javasolom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

1. A Strack kontra Bizottság ítélet (T-392/07, EU:C:2013:8) rendelkező részének 6. pontját hatályon kívül helyezi, amennyiben a Törvényszék elutasítja G. Strack azon jogalapját, mely szerint a Bizottság nem döntött a megerősítő kérelmekre vonatkozó valamennyi elutasító határozatról.
2. Az említett ítélet rendelkező részének 7. pontjában szereplő, költségekre vonatkozó határozatot hatályon kívül helyezi.
3. A fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést ezt meghaladó részükben elutasítja.
4. Az ügyet a rendelkező rész 1. pontjában említett jogalap tekintetében határozathozatal céljából visszautalja az Európai Unió Törvényszéke elé.
5. A költségekről jelenleg nem határoz.

62 — Hasonló megfontolásokon alapul a Richez-Parise és társai kontra Bizottság ítélet, 19/69, 20/69, 25/69, és 30/69, EU:C:1970:47, 43. és 44. pont, valamint a Törvényszék Odigitria kontra Tanács és Bizottság ítélete, T-572/93, EU:T:1995:131, 65. pont, és Farrugia kontra Bizottság ítélete, T-230/94, EU:T:1996:40, 43. pont.

63 — Lásd az eljárási szabályzat 184. cikkének (2) bekezdését.